

Creatief en ondernemend

Miriam De Wandeler (1954) en Nicolette De Wandeler (1962) zijn opgegroeid aan het Verdronkenoord, samen met hun zussen Yvonne, Olga en Henriëtte en hun broer Emile. Het gezin van vader Emile De Wandeler (1918) en moeder Nel Leering (1924) kwam in 1958 aan de gracht wonen, op nummer 51. 'Een uitgewoond pand,' vertelt Miriam. 'Op de benedenverdieping had mijn vader eerst zijn eigen bedrijf en later heeft hij er een soort bar getimmerd. De woonkamer was op de eerste etage en besloeg de hele verdieping. Eerst was er wel een tussenwand, maar die heeft mijn vader uitgebrouwen. Mijn vader was heel vaak dingen aan het uitbreken.' Miriam en Nicolette hebben uiteenlopende herinneringen aan het huis aan het Verdronkenoord, waarschijnlijk omdat ze acht jaar in leeftijd schelen. 'Pap en mam sliepen op een tussenkamer op de eerste verdieping,' vertelt Miriam. 'Boven die kamer was een luik en wij mochten vanaf de zolder door dat luik op het bed van mijn vader en moeder springen.' Later werd de tussenkamer bij de woonkamer getrokken en Nicolette herinnert zich de tussenkamer dan ook niet.

In de jaren zestig nam Emile De Wandeler het initiatief tot een Alkmaarse kunstmarkt, op donderdagavond en in de zomer op vrijdagen in de Hekelstraat. 'Mijn vader was secretaris van de kunstmarkt en die kunstenaars kwamen allemaal bij ons en mijn moeder verzorgde dan eten en drinken. Wij gingen op de kunstmarkt rond met kadetjes en koffie. Dat is van 1963 tot 1967 geweest. Dus eigenlijk maar een korte tijd. Sommige kunstenaars wilden liever naar Bergen. Er was ook gedoe met de gemeente. Een paar jaar later heeft de gemeente weer een kunstmarkt opgezet, maar mijn vader was niet meer van de partij. Hij was sowieso niet van de langlopende projecten.'

Verdronkenoord 51, 1986

Als kunstenaar bracht Emile De Wandeler niet veel geld binnen. Miriam herinnert zich dat hij kruisbeelden maakte. 'Mijn moeder was in die tijd zwanger van Henriëtte en Nicolette en zij ging met een tas vol kruisbeelden de boer op om die te verkopen.'

Later had Emile De Wandeler korte tijd een reclamebureau. 'Dat ging failliet nadat een grote opdracht voor een kapperszaak misliep omdat de kapper er met zijn eerste kapster vandoor ging en de rekeningen niet betaalde.' Daarna schoolde Emile zich bij en werd hij tekenleraar aan de Jozefmavo. 'Creatief en ondernemend, die eigenschappen heeft hij wel doorgegeven.'

Lino van Emile De Wandeler

Nicolette heeft sterke herinneringen aan de Sint Laurentiuskerk. 'We gingen regelmatig naar de kerk. Mijn moeder was rooms-katholiek. Pap had die gang naar de kerk niet. Ik weet nog hoe het rook in de kerk, hoe het klonk en ik herinner me een nieuwe pastoor. Die had een goede band met mijn vader. Ik zat in de woonkamer de vissen in de aquaria te bekijken en daarachter zaten mijn vader en de pastoor te kletsen. De pastoor was verliefd op een man. Ze hebben lang zitten praten en ik weet dat mijn vader zoets zei als 'Het gaat toch om de liefde.' Die man worstelde natuurlijk met zijn verliefdheid. Dit gesprek is echt op mijn harde schijf gekomen. Die man is ook gestopt in de kerk en is inderdaad een relatie aangegaan met de liefde van zijn leven.'

Na het overlijden van haar man in 1976 is mevrouw De Wandeler tot 2008 aan het Verdronkenoord blijven wonen. Toen is ze verhuisd naar Westershout. 'Ik ga nooit meer met iemand iets beginnen,' zei mijn moeder na het overlijden van mijn vader. Maar we hadden een strandhuisje in Egmond en daar woonde ook Hans. Hij had zijn vrouw verloren. Van lieverlee is daar een nieuwe liefde ontstaan. Hans heeft echt heel goed voor onze moeder gezorgd. Die maakte broodjes klaar en hij maakte paella en harten van marsepein. Ze zijn samen op vakantie gegaan, ook naar Suriname geweest. Die hebben echt een tweedekansrelatie gehad.'

Interview Ankie Smit, tekst Jan Loogman, Beeld Regionaal Archief Alkmaar en privécollectie fam. De Wandeler

'Op lappendag mocht je met mam mee en stof uitzoeken en dan maakte ze heel mooie dingen. Ze had een Singer-naaimachine en als die stuk was, maakte ze hem open en tekende hoe alles in elkaar zat. En dan repareerde ze hem zelf. Ze heeft ook een cursus elektriciteit in de Eenhoorn gevolgd. Dit was nadat mijn vader overleden was, want ze wilde zelf de dingen kunnen repareren. Ze deed heel veel. Vrijwilliger op de basisschool, actief in de Partij van de Arbeid, bij KOOK (de ideële kringloopwinkel), in De Eenhoorn.'

In 2000 ontving mevrouw De Wandeler, de moeder van Miriam en Nicolette, de zilveren erepenning van de stad Alkmaar, vanwege haar verdiensten als vrijwilliger bij o.a. De Eenhoorn, kringloopwinkel Kook en buurtorganisatie SOS.

'Soms loop ik met mijn vriend over het Verdronkenoord,' zegt Nicolette, 'en dan wijs ik aan wie waar zat: groenteboer, melkboer, bakkerij Blanken, kruidenier Dijkman, onze kleuterschool in het Provadjagebouw. Op de hoek schildersbedrijf Schut. Dan de Eenhoorn, en nog twee kruideniers verderop. Roobeek natuurlijk met de sanitair winkel. Dat opnoemen doe ik om het niet te vergeten. Er waren allemaal winkeltjes. Bij ons achter was een slager, een worstenmaker, het bedrijf van Metselaar in de Zoutstraat. Die lucht kwam bij ons binnen. Oilily zat in de Sint Annastraat. Allemaal weg.'

1961, de pasgeboren Olga De Wandeler over het Verdronkenoord op weg naar de doop in de kerk